

РЕШЕНИЕ

№ 847

гр. Бургас, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева
 Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20232100501031 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод въззивна жалба на Л. В. Д.
- ищец в първоинстанционното производство, срещу Решение №105/28.04.23г.,
постановено по гр.д. №558/2022г. на Районен съд Поморие, с което е отхвърлен иска
на въззивницата за осъждане на С. В. Р., да заплати на ищцата сума в размер 4500 лв.,
ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.09.2022 г. – датата на
предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане и е оставено без уважение искането
на въззивницата, за присъждане на разноските по делото.

Въззивницата изразява недоволство от първоинстанционното решение и
претендира отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което искът да бъде
уважен. Цитирайки изложеното в отговора на исковата молба и изявленията на
ответника в съдебно заседание и позовавайки се на Решение №61/20.01.22г. по гр.д.
№1214/21г., въззивницата подробно обосновава извод, че ответникът не е посочил
друго основание за получаване на процесната сума. Същият не е бил упълномощен да
представява ищцата пред нотариус или за заплащане на дължими от нея задължения.
Счита, че съдът не е подложил на оценка изявленията на Р., с оглед надеждност и
допустимост.

С позоваване разпоредбите на чл.10 ГПК и чл.155 ГПК, въззивницата
подробно обосновава твърдението си, че преводът е извършен чрез финансова система
за онлайн преводи „златна корона“, като в платежният документ не се предвижда
възможност за посочване основанието за плащане. Счита този факт за общоизвестен,
т.к. правилата за достъпни в интернет.

Въззивницата се позовава на показанията на свидетеля, посочен от нея – В.
Д., като обсъжда показанията ѝ, относно фактическите и правни взаимоотношения
между страните по повод закупуване на МПС, като се е достигнало до уговорка

ответникът да върне исковата сума, което не е сторил. Намира, че съдът неоснователно не е кредитирал показанията на свидетелката, поради родствените ѝ връзки с ищцата, като обосновава тезата си, че съдът е следвало да ги кредитира, т.к. свидетелката е очевиден, а и показанията ѝ се потвърждават от представените писмени доказателства. Въззивницата излага оплаквания, че съдът не е приел представена от нея кореспонденция, във връзка с лек автомобил „Опел“, за който тя е заплащала разходите, чрез изпращане на суми чрез нейни приятели и роднини. Излага съображения за новиране по см. на чл.107, ал.1 ЗЗД на старо задължение, поето от ответника, като намира, че давността започва да тече след новацията. Въззивницата счита, че е доказала при условията на главно и пълно доказване сключен договор за заем и предаване на процесната сума.

Въззиваемият – ответник С. В. Р. представя в срока по чл.263, ал.2 ГПК **писмен отговор**. В него въззиваемият изразява становище за потвърждаване на решението. Намира, че по делото не са представени доказателства за сключен заем. В извършения превод не е посочено основание – договор за заем. Страните са имали близки приятелски отношения и той е правил на ищцата различни услуги.

Според въззиваемия, правилно не са кредитирани показанията на свидетеля – дъщеря на ищцата. Оспорва оплакванията за неправилност, поради това, че съдията Бъчваров не се е отвел от разглеждане на делото.

Заявява възражение за погасителна давност.

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК. Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ГПК, от лице, за което съществува правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение; отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК, поради което същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди твърденията на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ищцата твърди, че с ответника били в приятелски отношения. Т.к. ответникът останал без работа, през 2015г. решили да създадат общ бизнес – да закупят моторни превозни средства и моторна лодка, които да отдават под наем. В този бизнес ищцата щяла да участва с финансови средства, а ответникът – „с работа на място“. За тази цел била извършена регистрация на търговско представителство на дружеството, притежавано от дъщерята на ищцата в Русия. За същата цел бил закупен лек автомобил, марка „Опел“, като ищцата предоставила 4500 лева – 1500 евро, за което представя заявление за превод от същата дата за превод чрез система „Золотая корона“, с дата 13.04.2015г. Твърди че останалите пари били предадени лично, в брой през м.август 2015г. Ищцата заплащала дължимите суми за ремонт и данъци за автомобила. Закупеният автомобил се ползвал изцяло от ответника за лични цели – отдава го под наем на трети лица, но не отчита приходи и заявява, че такива няма. Ищцата твърди, че през 2015г. предложила на ответника или да прехвърли собствеността на автомобила на трето лице – дружество, регистрирано на името на дъщеря ѝ, или да ѝ върне сумата 4500 лева. ответникът избрал първия вариант, на не се явил на уречения ден при нотариуса. Ищцата твърди, че през 2019г. отново бил проведен разговор, в който ответникът обещал да върне парите, след продажбата на автомобила. На 04.12.20г. отново бил проведен разговор, през време на който ищцата предложила на ответника да ѝ върне парите, то той не го направил. Претендира осъждането му да върне посочената сума.

С подадения писмен отговор ответникът оспорва изложените в исковата молба фактически твърдения. Заявява възражение за погасителна давност. Заявява, че между страните не е бил сключван договор за заем; автомобилът бил закупен от него. Оспорва представеното заявление за превод от 13.04.2015г. като твърди, че документът е фалшив, тъй като посочената в него дата на издаване на паспорта на ищцата е 22.11.2017г. - след датата на превода. Намира, че в документа не е посочено основанието за превод на сумата.

Във връзка с горното възражение, ищцата пояснява, че регистрацията ѝ в

„Золотая корона“ е изисквала ежегодно подновяване на личните данни и данните на личните документи. Поради това че извлечението е издадено в по-късен момент, в него били отразени личните данни към датата на издаване на извлечението, а не към датата на превеждане на сумата.

За установяване твърденията си, ищцата представя в превод заявление на физическо лице за превод на парични средства от 13.04.2015 г. чрез система „Золотая корона“, видно от което е нареден превод на сумата от 1500 евро на името на ответника, като в заявлението не е посочено основание за превеждане на сумата. В документа е посочено, че е издаден на 13.04.2015г., но в него е посочено че заявителя Д. представя документ за самоличност паспорт издаден на 22.11.2017г.

За установяване на твърденията си, ищцата ангажира показанията на св.В. Д. – нейна дъщеря. Свидетелката установява, че познава въззиваемия Р. от 2011-12 г. и двамата са били в приятелски отношения. По негово предложение страните решили да правят съвместен бизнес и били закупени няколко автомобила, в т.ч. и марка „Опел“, на стойност 4500 лева и лодка. Твърди, че през 2015г. майка ѝ е превела процесната сума от 1500 евро на Р., през парични преводи „Золотая корона“, а останалите – дадени на ръка. През 2018г. се срещнали със С. Р. и му предложили да прехвърли автомобила на фирмата на свидетелката, през 2019г. отново повдигнали въпроса, но не се стигнало до прехвърляне на собствеността.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, че същото е неправилно и незаконосъобразно, досежно правната квалификация на иска. Но като краен резултат същото следва да бъде потвърдено.

Правната квалификация на претендираното право се определя от съда. В обстоятелствената част на исковата молба ищецът следва да посочи правопроизводящия факт, съдържанието на правото и страните по правоотношението, от което възниква правото, а в петитума - вида на търсената защита. Въз основа на тези белези съдът следва да даде правната квалификация на спорното право и да съобрази закона, за да признае или отрече съществуването му.

В настоящия случай ищцата в исковата молба излага хронологически твърдения за отношенията между страните, довели до вземане на решение „за създаване на общ бизнес – да закупим моторни превозни средства и в това число и моторна лодка, които да отдаваме под наем на туристи. Като аз участвах с финансови средства ... Ответникът участваше с работа на място ... Закупихме на името на ответника през 2015г. автомобил марка Опел за сумата от 4500 лева. една част от сумата – 1500 евро изпратих на ответника на 13.04.2015г. А останалата му дадох в брой – лично през август 2015 година“.

От така посочените твърдения за фактите, настоящата инстанция намира, че между страните по делото и св.В. Д. – дъщеря на ищцата, е сключен договор за дружество по см. на чл.357 ЗЗД – три лица (ищцата, ответникът и дружеството, представлявано от св.Д.) са се съгласили да обединят своята дейност за постигане на една обща цел – придобиване на автомобили и лодка за отдаване под наем, в която ищцата е участвала с пари (чл.358, ал.1 ЗЗД), а ответникът – „с работа на място“ – организиране на дейността и закупуване на МПС.

Макар че в обстоятелствената част и петитума на исковата молба се претендира „връщане“ на вложените от ищцата суми, не се излагат твърдения, обосноваващи сключен договор за заем – че процесната сума е била дадена от ищцата на ответника в заем и че са били налице уговорки, че същата подлежи на връщане. Такива твърдения или по-скоро възражения, че не е налице договор за заем, са въведени от ответника с отговора на исковата молба. Следва да се каже, че често в практиката страните по една облигационна връзка считат, че определено правно действие води като последица до реализиране на определени правни последици, но по

силата на закона, правните последици от действието са различни и не съвпадат с очакваните от страните.

Така съобразно нормата на чл.359 ЗЗД, всичко, което е придобито от дружеството е обща собственост на съдружниците, като при липса на уговорки, дяловете им са равни. Съдружникът може да иска своя дял от общата собственост само при излизане от дружеството или прекратяването му. В настоящия случай от доказателствата по делото не се установява по несъмнен начин ищцата да е направила вноската от 4500 лева, чието връщане претендира. Представеното писмено доказателство – извлечение от системата „Золотая корона“ от 13.04.2015г. не съдържа данни на какво основание се превежда там посочената сума от 1500 евро. Извършването на паричен превод не се свързва по дефиниция с даване на преведената сума в заем. Основанието за превода подлежи на доказване и не се предполага. Основанията биха могли да бъдат различни, в т.ч. връщане на заем, дарение, плащане по друг вид договор - напр. договор за дружество. На второ място, това извлечение не съдържа данни (подпис) че ответникът е получил сумата. На трето място, в документа е посочено, че е издаден на 13.04.2015г., а в него е посочено че заявителя Д. представя документ за самоличност паспорт издаден на 22.11.2017г. Даденото от ищцата обяснение в съдебно заседание пред въззивния съд, съставлява твърдение на страната, което подлежи на доказване, както всяко друго нейно твърдение. На последно място, дори да се приеме, че ищцата е превела процесната сума, то на осн. чл.359, ал.3, вр. ал.1 ЗЗД, тя би могла да претендира 1/3 от имуществото на дружеството нея, доколкото твърденията за фактите, а и показанията на св.Д. сочат, че в гражданското дружество са участвали три лица – ищцата, ответникът и дружеството, представлявано от свидетелката.

Показанията на св.Д. съдът кредитира с резерви – на първо място, свидетелят е в родствени връзки с ищцата – нейна дъщеря, а на второ място – същата е и икономически заинтересувана, доколкото е част от гражданското дружество и бенефициент по твърдяните от нея уговорки – на представляваното от нея дружество да се прехвърли собствеността на автомобила.

По изложените съображения, Бургаският окръжен съд намира, че искът е неоснователен. Решението на Поморийския районен съд, с което той е отхвърлен, като краен резултат е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Въззиваемата страна не представя доказателства за направени разноси във въззивното производство и не претендира такива, поради което не следва да ѝ се присъждат.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №105/28.04.23г., постановено по гр.д. №558/2022г. на Районен съд Поморие.

Настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____